

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6197** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. Х., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № HD7271592, издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М., със срок на валидност до 20.12.2027 г., депозирана чрез пълномощник – адв. К. А., САК, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. на 01.06.2023 г. по Заявление за издаване на виза № RBD 23000029 от 01.02.2023 г. В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Застъпено е становище за неспазване на минималните стандарти на законодателната рамка на Европейския съюз и нарушения на правата по чл. 8 и чл. 12 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на административния акт.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не се явяват в съдебното заседание..

Процесуалният представител на ответника – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. – главен юрисконсулт З., е на становище, че жалбата е неоснователна. Позовава се на информацията, предоставена

от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ - МВР, в проведената съгласувателна процедура преди издаване на оспорения административен акт.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли съда да постанови решение, с което да остави в сила издадения административен акт.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, в контекста на релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл.168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 01.02.2023 г. в Посолството на Република България в Р.,Кралство М. е заведено Заявление за издаване на виза RVD 23000029 за дългосрочно пребиваване на територията на Република България (виза вид „D“), депозирано от жалбоподателя Н. Х., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] В Заявлението (л. 5 - 6) е посочено, че заявителят притежава паспорт № HD7271592, издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М., издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М. със срок на валидност 20.12.2027 г. Посочена е дата на пристигане в Република България 05.03.2023 г. Посочен е адрес в [населено място] извор, [община], Област В. Т., на който се твърди, че пребивава съпругата му – български гражданин – С. Т. Г..

Към Заявлението са приложени, изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР), а именно:

копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № HD7271592, издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М., издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М. със срок на валидност 20.12.2027 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 7),

копие на лична карта №[ЕИК] издадена на 03.05.2016 г. от МВР – В. Т., със срок на валидност 03.05.2026 г., на името на С. Т. Г. с постоянен адрес – област В. Т., [община], [населено място] извор, [улица] (л. 8-гръб – л. 9),

копие на страница от паспорт №[ЕИК], издаден на 20.08.2020 г. от МВР – В. Т. със срок на валидност 20.08.2025 г. на името на С. Ю. А., [дата на раждане] в [населено място], съдържащ снимка и лични данни (л. 9-гръб),

копие на саморъчна декларация от 16.01.2023 г. от С. Г. Т. с приложено копие на лицевата страна на издадената ѝ лична карта, съдържаща снимка и лични данни (л. 10),

копие на застрахователна полица за валидна медицинска застраховка (чл. 14 от Наредбата – л. 7-гръб),

копие на първа страница на паспорт №[ЕИК], издаден на 30.08.2018 г. от МВР – В. Т., със срок на валидност до 30.08.2023 г., на името на С. Т. Г., съдържаща снимка и лични данни (л.11),

копие на Удостоверение за раждане на С. Т. Г., издадено въз основа на Акт за раждане № 0946 от 07.09.1975 г. от [община] (л. 11 - гръб),

копие на Удостоверение за сключен граждански брак, оригинал № [ЕГН], издаден въз основа на Акт № 0016 от 05.08.2020 г., съставен в [населено място], Област В. Т. за сключен на 19.11.2018 г. в Кралство М. граждански брак между Н. Х. [дата на раждане] и С. Т. Г. (л. 12),

копие на трудов договор № 16 от 28.12.2021 г. между представляващия „САРТЕН БЪЛГАРИЯ“ ООД и С. Т. Г., връчен на 29.01.2022 г. на работника С. Г. с отразена

дата на постъпване на работа – 29.04.2022 г. (л. 13),

3 броя копия на Фишове за работна заплата бруто-нето за м. ноември 2022 г., м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г. (л. 13-гръб- л. 14).

Въз основа на тези документи е издаден оспореният Отказ № RBA 23000029 от 01.06.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза „D“ (л. 15). Като правно основание за постановяване на отказа са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ – недоказана достоверно цел и условия на заявено пребиваване и установени данни, позволяващи да се прави обосновано предположение, че действителната цел на влизане на територията на РБългария е страната да се използва като транзитен пункт за миграция към трета държава. Като мотиви е отразено, че „Извършената проверка от организацията за административен контрол на чужденци показва, че са налице съмнения, че бракът е сключен с цел ползване на България като транзитен пункт за миграция в ЕС. Няма установени условия за трайно и продължително пребиваване в България. Съпругата от години живее и работи в Холандия.“

Стандартният формуляр за отказ е с дата 01.06.2023 г. и е връчен лично на жалбоподателя на датата на издаването.

По делото са приети като писмени доказателства становища и документи, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, по повод проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза „D“ (л. 45, л. 47 – л. 50). В представената информация от ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване на Заявлението за издаване на виза „D“, депозирано от жалбоподателя Н. Х. в Посолството на РБългария в Кралство М. е проведена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ при ОД на МВР – В. Т. при изразено положително становище, поради липса на данни лицето да представлява заплаха за националната сигурност.

В становището на началника на група „Миграция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – В. Т. рег. № 5389р-188 от 21.02.2023 г. е посочено, че за заявителя няма данни за наложени мерки в информационните масиви на МВР, но предвид установените факти при извършени проверки на място се предлага да бъде отказано издаването на виза за дългосрочно пребиваване. Посочени са основанията на т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. В приложената към това становище Докладна записка, изготвена от полицейски инспектор в група „Миграция“ (л. 49 – л. 50) е отразено, че от служител на фирма „САРТЕН БЪЛГАРИЯ“ ООД, посочен от управителя, е отречен факта съпругата на заявителя – С. Г. да има сключен трудов договор и да работи в дружеството. Според информация от кмета на населеното място, отразено в документите ѝ за самоличност – [населено място] извор, [община] – Г. живее и работи в Холандия и се прибира в България за кратко, обичайно за около месец. На 15.02.2023 г. е извършена проверка и на посочения адрес по лична карта на С. Г. – [населено място] извор, [улица], на който е установено, че къщата е видимо необитаема и на адреса не живее никой. Установено е от проверка в АИС „Граничен контрол“ – МВР, че на 20.02.2022 г. С. Г. е влязла в страната през ГКПП Аерогара С. и е напуснала през същия гранично пропускателен пункт на 25.02.2022 г. като до датата на проверката – 15.02.2023 г. не са установени данни за регистрирано влизане в РБългария.

Описаните релевантни за правния спор фактически обстоятелства не са спорни между

страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения от чл.149, ал. 1 от АПК срок, след надлежното връчване на Отказа за издаване на краткосрочна виза – на 01.06.2023 г., срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 във вр. чл.9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 8 и чл. 12 от КЗПЧОС, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо и консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредба по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Кралство М., Р.. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 38 от 23.08.2021 г. на посланика на Република България в Посолството в Кралство М., Р., завеждащият Консулската служба е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза „D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Във формуляра е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената официална информация от ДАНС и дирекция „Миграция“ - МВР в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР. Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и

на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и Виенската информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Мотивите към издадения Отказ напълно съответстват на посочените правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ и представената информация при проведената съгласувателна процедура.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. Едно от императивните условия, предвидени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ за отказ да бъде издадена виза е посоченото в т. 17 – когато не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В настоящия казус фактическите обстоятелства, послужили за прилагане на тази норма се съдържат в представената официална информация от Дирекция „Миграция“ – МВР в проведената съгласувателна процедура. Въз основа на анализа им е изразено становище, че сключеният брак между българската гражданка С. Г. и заявителя Н. Х. е с цел заобикаляне на нормативната уредба и създава условия Република България да се ползва като транзитен пункт към други страни от Западна Европа от гражданина на Кралство М..

Издаването на благоприятен за жалбоподателя акт е било обусловено от кумулативното наличие на установяване на легална цел на планирания престой на територията на РБългария и условията, при които ще бъде реализирано това намерение.

Основанията, визирани в хипотезите на т. 17 и т. 22 на ал. 1, чл. 10 от ЗЧРБ, макар и самостоятелни, взаимно се допълват, доколкото и в т. 22 е предвидено наличие на данни за използване на страната като транзитен пункт за миграция в трета държава. Фактическото преследване на подобна цел предполага недостоверност на заявеното намерение в представените към заявлението за издаване на виза документи, каквото е констатирано и от административния орган, издал оспорения Отказ. Въпреки, че не е предвидено ограничение за отправяне на покана от лице, което дори не пребивава постоянно на територията на РБългария, задължително е представянето на достоверна информация относно поетият ангажимент към поканеното лице за осигуряване на неговото пребиваване при гостуването, още повече при конкретиката на настоящия казус – установена недостоверност на твърдяната трудова ангажираност от съпругата български гражданин на територията на РБългария и необитаем жилищен имот, който не отговаря на изисквания за живеене.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав счита, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Страните не са претендирали разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х., гражданин на Кралство М., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № HD7271592, издаден на 20.12.2022 г. от Кралство М., със срок на валидност до 20.12.2027 г., депозирана чрез пълномощник – адв. К. А., САК, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. на 01.06.2023 г. по Заявление за издаване на виза № RVD 23000029 от 01.02.2023 г. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: